

ปัญหาทางกฎหมายว่าด้วยการถูกละเมิดทางเพศในโซเชียลมีเดีย¹

ณัฐกุล นวลสาลี²

โลกในปัจจุบันได้ถูกเปลี่ยนเป็นโลกพื้นที่ดิจิทัลที่ใครๆ ก็เข้าถึงโลกออนไลน์ได้ไม่ยาก จากยุคก่อนที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตด้วยคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่ทุกวันนี้เครื่องมือสื่อสารอย่างโทรศัพท์มือถือก็สามารถท่องโลกอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลาเพียงปลายนิ้ว แม้การที่สังคมเปลี่ยนมาใช้โซเชียลมีเดียจะมีข้อดีในแง่ความรวดเร็วและความสะดวกสบายในการรับส่งข้อมูลข่าวสาร แต่ก็มีข้อเสียเช่นเดียวกันหนึ่งในนั้นที่สามารถพบเห็นได้มากในปัจจุบัน คือการถูกละเมิดทางเพศในโซเชียลมีเดีย การใช้ถ้อยคำล่วงละเมิดทางเพศผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย อาจพบได้หลากหลายกรณี เช่น การแชร์รูปของบุคคลอื่นและใช้ถ้อยคำล้อเลียน ไปในทางเพศ การติดตามผู้อื่นในโซเชียลมีเดียการส่งข้อความ รูปภาพ วิดีโอ หรือสิ่งอื่นใด กระทำการใดอันไม่เหมาะสมทางเพศ เป็นต้น

ความรู้พรหมแดนของโซเชียลมีเดียเป็นเหตุให้การกระทำละเมิดทางเพศในโซเชียลมีเดียนี้ อาจเกิดได้จากบุคคลใกล้ชิดที่รู้จักกันหรือบุคคลแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันก็ได้ การใช้ถ้อยคำล่วงละเมิดทางเพศผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย ปัจจุบันพฤติกรรมละเมิดทางเพศผ่านสังคมออนไลน์สามารถพบเห็นไปแทบทุกช่องทาง เนื่องจากโซเชียลมีเดียเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนในสังคมและไม่สามารถระบุตัวตนที่แท้จริงของผู้ใช้งานได้ทำให้การกระทำความผิดเป็นเรื่องง่ายมากขึ้นเพราะผู้กระทำความผิดสามารถหลบทำลายหลักฐานบนโซเชียลมีเดียได้ ทำให้ยากในการติดตามและยังมีแนวคิดบางส่วนมองว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการพูดเล่น พูดติดตลก หรือเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคนอื่นไปในแนวลามก “เป็นเรื่องปกติที่ใครๆ ก็ทำได้เพราะเราต่างไม่รู้จักกัน” ไม่ใช่เรื่องผิดแปลก การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายว่าด้วยการถูกละเมิดทางเพศในโซเชียลมีเดีย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริดา โชติมานนท์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัจจวัฒน์ เรืองกาญจน์กุล

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การพูดถึงอวัยวะเพศ (ชาย/หญิง) เสนอหรือขอทำกิจกรรมทางเพศกับบุคคลดังกล่าว โดยไม่สนใจเรื่องเพศ หรือ อายุของตัวเหยื่อผู้ถูกคุกคาม³

เมื่อผู้ศึกษาค้นหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดีย นั้น ผู้ถูกคุกคามสามารถเอาผิดผู้กระทำความผิดมีเพียงประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 ที่บัญญัติว่า ‘ผู้ใดกระทำความผิดประการใดต่อผู้อื่น อันเป็นการรังแก ข่มเหง คุกคามหรือ ให้ได้รับความอับอายหรือเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท’⁴

กล่าวคือหากจะลงโทษผู้กระทำความผิดได้นั้นก็ลงโทษได้เพียงโทษปรับเท่านั้น ผู้ศึกษาเห็นว่าโทษปรับนั้น อาจไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้กระทำรู้สึกเจ็บปวดและไม่ทำให้ผู้คนในสังคมตระหนักถึงการกระทำคุกคามทางเพศในสื่อโซเชี่ยลมีเดียเป็นเรื่องที่ผิด หรือเป็นเรื่องใหญ่ อีกทั้ง ผู้ศึกษาไม่เพียงแต่ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำความผิดแต่ต้องการให้มีการป้องปรามการกระทำผิดซ้ำ แต่ผู้ศึกษาไม่ต้องการให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบเกิดขึ้นอีกด้วย เมื่อพิจารณาจากประมวลกฎหมายอาญา, พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 และพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ พ.ศ.2562 จะเห็นได้ว่าไม่มีกฎหมายใดที่บัญญัติถึงการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียได้เลย

เมื่อพิจารณาถึงกฎหมายหรือมาตรการต่างๆ ทางกฎหมายนั้น กลับไม่มีการคุ้มครองเหยื่อจากการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียได้เลย นอกจากมาตรการทางสังคมที่ผู้คนในสังคมไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคนมีชื่อเสียงหรือบุคคลทั่วไปร่วมประณามการกระทำความผิดนั้น ก็เป็นการยากที่จะทำให้การคุกคามทางเพศในลักษณะเหล่านี้หมดไปจากสังคมไทย ปัจจุบันได้มีการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียเป็นจำนวนมาก ผู้ศึกษาได้เห็นถึงปัญหาทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้ถูกคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดีย ดังนี้

1. ประเทศไทยไม่มีกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่บัญญัติว่า ด้วยการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียเป็นการเฉพาะ

³สำนักงานกิจการยุติธรรม, (มกราคม 31), ภัยเงียบบนโซเชี่ยล “การล่วงละเมิดทางเพศบนโลกออนไลน์” [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก : <https://justicechannel.org/read/cyber-sexual-harassment>, 2564.

⁴กระทรวงยุติธรรม, (มกราคม 31), กฎหมายน่ารู้ ตอนที่ 406: คุกคามทางเพศออนไลน์ (Cyber Sexual Harassment) มีความผิด [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก: <https://www.moj.go.th/view/79681>, 2566.

เมื่อพิจารณาตัวบทประมวลกฎหมายอาญาในส่วนการกระทำเกี่ยวกับเพศจะเห็นว่าตัวบทบัญญัติไว้เฉพาะการกระทำชำเรา การกระทำอนาจาร หรือการกระทำทางเพศอื่นๆ ที่ต้องกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อโดยตรงเท่านั้น ไม่ได้บัญญัติครอบคลุมไปถึงการกระทำอันไม่เหมาะสมทางเพศที่ได้กระทำผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย

การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียไม่มีความเสียหายที่เป็นรูปธรรมเนื่องจากไม่ได้เป็นการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อโดยตรง แต่เป็นการกระทำที่ทำให้เหยื่อ รู้สึกอึดอัดใจ เกิดความหวาดกลัว ไม่ปลอดภัยและไม่สบายใจ แม้ปัจจุบันผู้คนในสังคมจะให้ความสนใจในเรื่องการคุกคามทางเพศในสื่อโซเชียลมีเดียเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังมีผู้คนอีกหลายคนที่ไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องดังกล่าว เพราะคิดว่าเป็นการแกล้งเล่นสนุกขบขัน ผลก็คือผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศก็ไม่กล้าที่จะแสดงความไม่พอใจออกมาทำได้เพียงแต่น้อยเนื้อต่ำใจ เท่านั้น

2. ตัวบทกฎหมายที่นำมาปรับใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดไม่มีประสิทธิภาพมากเพียงพอ

เนื่องจากปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียไม่มีตัวบทกฎหมายใดบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น ประเทศไทยจึงมีการนำมาตรา 397 ประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้กับการคุกคามทางเพศในสื่อโซเชียลมีเดียแต่มาตราดังกล่าวเป็นเพียงลหุโทษที่มีการลงโทษเพียงการปรับจำนวนไม่มาก ดังนั้น จึงไม่สามารถนำมาแก้ปัญหการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากประเทศไทยปรับเพียงเล็กน้อยนั้น ไม่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกเจ็บปวดไม่รู้สึกว่าการกระทำของตนเป็นเรื่องที่ผิด อีกทั้งอาจทำให้เกิดพฤติกรรมทำเลียนแบบได้ในอนาคต

เมื่อเหยื่อผู้เสียหายจะหันไปพึ่งกระบวนการทางกฎหมายก็ไม่มีตัวบทกฎหมายที่บัญญัติครอบคลุมไปถึงการคุกคามทางเพศโดยผ่านโซเชียลมีเดียโดยตรงมีแต่เพียงตัวบทกฎหมายที่นำมาเทียบเคียงได้เท่านั้น และผลที่ได้รับกลับมาก็คือผู้กระทำความผิดได้รับโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เหยื่ออาจจะรู้สึกเสียเวลาและผลที่ได้รับกลับมาก็ไม่คุ้มค่านั่นเอง

3. กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นบนโซเชียลมีเดีย ซึ่ง ไร้ขอบเขตตามกฎหมายจึงทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกคุกคาม

จากปัญหาในสังคมปัจจุบันผู้ศึกษาเห็นว่า อิทธิพลของโซเชียลมีเดียได้มีผลคุกคามขยายเป็นวงกว้าง โดยเฉพาะการคุกคามทางเพศซึ่งเป็นภัยใกล้ตัวแต่กลับไม่ได้รับการคุ้มครอง ผู้ศึกษาจึงทำการศึกษาเพื่อหา

มาตรการทางกฎหมายเพื่อเข้ามาคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศใน โซเชียลมีเดียเพื่อให้สอดคล้องเท่าทันกับบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปให้สังคมได้ตื่นตัวและตระหนักถึงการกระทำอันไม่เหมาะสม ผู้คนในสังคมมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและได้รู้สึกปลอดภัยในการใช้ชีวิตอย่างปกติสุขมากยิ่งขึ้น ตามประเด็นปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์และได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. เสนอให้ประเทศไทยมีกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่บัญญัติว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียเป็นการเฉพาะ

ผู้ศึกษาเห็นสมควรเพิ่มเติมตัวบทกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญาในส่วนการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศให้มีการบัญญัติถึงการกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ดังนี้

“มาตรา 1 ในประมวลกฎหมายนี้...

(19) ‘เครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์’ หมายถึง แต่ไม่จำกัดเพียงโทรศัพท์บ้านโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ กล้องถ่ายรูป เครื่องบันทึกวิดีโอ โทรสาร เพจเจอร์ เครื่องช่วยงานดิจิทัลส่วนบุคคล และอุปกรณ์อื่นใดซึ่งสามารถส่งลายเซ็น สัญญาณ ข้อความ รูปภาพ เสียง หรือข้อมูล หรืออุปกรณ์อื่นใดที่มีลักษณะการใช้งานในลักษณะเดียวกัน

(20) ‘การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย’ หมายถึง การกระทำความดังต่อไปนี้

(ก) การติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์ คือการกระทำที่ผู้กระทำความประสงค์กระทำต่อตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของตนเอง และได้กระทำการติดตามผู้นั้นหนึ่งครั้ง หรือมากกว่าหนึ่งครั้ง โดยอาจกระทำการใดๆ ดังต่อไปนี้ หรือในลักษณะเดียวกัน ผู้นั้นมีความผิดฐานติดตามผู้อื่นทางไซเบอร์

(ข) การส่งข้อความตัวอักษร ข้อความเสียง รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ปรากฏส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นที่ลับหรือการแสดงท่าทางทางเพศของตนเองให้แก่ผู้อื่นโดยที่ผู้นั้นมิได้ยินยอม ไม่ว่าจะเป็นการส่งในพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ส่วนบุคคล

(ค) การแอบถ่ายภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ปรากฏส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายส่วนบุคคลซึ่งวิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นที่ลับหรือการแสดงท่าทางทางเพศของผู้อื่นโดยที่ผู้นั้นมิได้ยินยอม

(ง) การแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดปรากฏส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายส่วนบุคคลซึ่ง
 วิญญูชนคาดหมายได้ว่าเป็นที่ลับหรือการแสดงท่าทาง ทางเพศของผู้อื่นโดยผู้นั้นมิได้อนุญาต

(จ) การแพร่รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นโดยใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่า
 จะทางตรงหรือทางอ้อม

(ฉ) การตัดต่อรูปภาพ วิดีโอ หรือสิ่งอื่นใดโดยปรากฏท่าทางทางยั่วยวน หรือมีการกระทำ
 ทางเพศ หรือการกระทำอื่นใดในลักษณะเดียวกัน โดยกระทำผ่านเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์
 เพื่อสนองความต้องการทางเพศของตนเองหรือผู้อื่น

การกำหนดเพิ่มเติมนิยาม ผู้ศึกษาเห็นว่าจะสามารถทำให้ประชาชนทราบอย่างชัดเจนเป็น
 ลายลักษณ์อักษรว่าการกระทำใดบ้างที่เป็นการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย

“มาตรา 287/3 ผู้ใดส่งข้อความตัวอักษร รูปภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเพศของ
 ตนเองหรือของผู้อื่นโดยผู้รับมิได้อนุญาต ไม่ว่าจะใช้ภาษาทางตรงหรือทางอ้อมและไม่ว่าจะส่งทางพื้นที่
 ส่วนบุคคลหรือพื้นที่สาธารณะ โดยกระทำผ่านทางเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ผู้นั้นมีความผิดฐาน
 คุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ต้องระวางโทษจำคุกเป็นระยะเวลาหนึ่งปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสามปี หรือระวาง
 โทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรานี้จะกล่าวถึงการส่งข้อความไม่เหมาะสมทางเพศ (Sexting) โดยการส่งข้อความรูปภาพ วิดีโอ
 ทางพื้นที่ส่วนเมสเสจเจอร์ อีเมลล์โดยผู้ที่ได้รับสื่อเหล่านั้นไม่ได้ให้ความยินยอมรวมไปถึงการคอมเมนต์
 หรือโพสต์ผ่านบัญชีโซเชียลมีเดียที่เจ้าของอนุญาตให้แพร่ต่อไปโดยใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมทางเพศ เป็นการ
 กระทำที่พบเจอได้มากในสังคมไทย ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรบัญญัติไว้เป็นความผิดฐานคุกคามทางเพศ
 ในโซเชียลมีเดีย

“มาตรา 287/4 ผู้ใดเจตนาเผยแพร่รูปถ่าย วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นซึ่งแม้บุคคลในรูปภาพ วิดีโอ
 หรือสื่ออื่นใดจะเป็นผู้แพร่สื่อนั้นเองโดยเปิดให้เป็นโพสต์สาธารณะหรือยินยอมให้แพร่ต่อไปได้ หากผู้ใดทำ
 การแพร่โพสต์นั้นต่อโดยใช้ถ้อยคำอันไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ผู้นั้นมีความผิดฐาน
 คุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท
 หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรฐานการแพร่ภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดของผู้อื่นที่ผู้นั้นอนุญาตให้แพร่ต่อได้ โดยใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมทางเพศ เช่น เจ้าของภาพโพสต์ภาพตนเองใส่ชุดว่ายน้ำและเปิดโปสค์สาธารณะให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้ามาคอมเมนต์และแพร่ต่อได้ หากมีผู้ คอมเมนต์ หรือแพร่ภาพดังกล่าวโดยใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมทางเพศไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ผู้นั้นกระทำความผิดตามมาตรา 287/4 อย่างไรก็ตามภาพ วิดีโอ หรือสื่ออื่นใดไม่จำเป็นต้องเป็นเป็นภาพ วิดีโอหรือสื่อที่เป็นการโป๊เปลือยก็ได้

“มาตรา 287/5 ให้รัฐจัดตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้นมาเพื่อให้เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักในการรับคำร้องเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศโดยกระทำการผ่านโซเชียลมีเดีย จัดงานเพื่อให้ความรู้ถึงการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศ รับฟังและช่วยเหลือเยียวยาผู้ถูกคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียและให้หน่วยสอบสวนอาชญากรรมทางไซเบอร์ ศูนย์ประสานงาน นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมกับหน่วยงานพิเศษนั้นตามความเหมาะสมและความต้องการของหน่วยงาน”

มาตรฐานนี้ผู้ศึกษาเห็นว่าการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อจัดการปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะจะเป็นผลดีต่อเหยื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศให้ได้รับคำปรึกษา และเยียวยาสภาพจิตใจ ทั้งยังช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ซึ่งอาจจะช่วยให้มีผู้กระทำความผิดน้อยลงและกลับมากระทำซ้ำอีกได้

2. เสนอให้มีบทกำหนดโทษที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย

เนื่องจากในบางกรณีผู้กระทำไม่ทราบว่ากระทำของตนเป็นความผิดหรือบทกำหนดโทษสถานเบาและบางกรณีการกำหนดโทษสถานเดียวไม่สามารถทำให้ผู้กระทำรู้สึกเจ็บปวดและอาจกลับมากระทำผิดซ้ำอีกได้ ผู้ศึกษาจึงได้เสนอให้มีการกำหนดโทษตามความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียให้มากขึ้น

มาตรา 287/3 และ มาตรา 287/4 ในส่วนของการกำหนดโทษปรับผู้ศึกษาได้นำแนวทางมาจากสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์แนวทางจากตัวบทกฎหมายต่างประเทศเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางที่ครอบคลุมและเหมาะสมแก่สังคมประเทศไทย เพื่อสามารถแก้ไขปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

3. เสนอให้มีการกำหนดกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นบนโซเชียลมีเดีย ซึ่งไร้ขอบเขตตามกฎหมายจึงทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกละเมิด

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้ควรมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับคำนิยามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย, การบัญญัติกฎหมายโดยเฉพาะเจาะจงและกำหนดการลงโทษไว้อย่างเหมาะสมเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียไว้อย่างชัดเจน จะถือได้ว่าเป็นการให้ความคุ้มครองในสิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้งานโซเชียลมีเดียและกำหนดขอบเขตในการแสดงความคิดเห็นบนโซเชียลมีเดียอีกด้วย ผู้ใช้งานโซเชียลมีเดียควรจะได้รับ ความคุ้มครองตามกฎหมายด้วย กล่าวคือเป็นสิทธิส่วนตัวที่ผู้ใช้งานโซเชียลมีเดียจะสามารถใช้งานโซเชียลมีเดียในชีวิตประจำวันโดยมีความรู้สึกปลอดภัย สบายใจ ปราศจากการรบกวน ความรำคาญใจหรือคุกคามทางเพศจากผู้อื่นในโลกออนไลน์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงยุติธรรม. (กฎหมายน่ารู้ ตอนที่ 406: คุกคามทางเพศออนไลน์ (Cyber Sexual Harassment)

มีความผิด [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.moj.go.th/view/79681>, 2566.

เจนวิทย์ นวลแสง, ภัทราภรณ์ เกษตรสาระและอชิรญา ภู่งงศกร. “ความรับผิดทางอาญาและการเยียวยาผู้เสียหาย

จากการคุกคามทางเพศ.” วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย,(2559):330-331.

โตะข่าวไอที ดิจิทัล ข้อมูลล่าสุดสถิติใช้ดิจิทัลในไทย จากรายงาน We are social [ออนไลน์].

เข้าถึงได้จาก : <https://www.bangkokbiznews.com/columnist/989552>, 2566.

นิตยา บุญหนัก. “การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ.” สารนิพนธ์หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.

สิทธิกร ศักดิ์แสงและอภิศิ กิตติสิทโธ. “แนวคิดว่าด้วยกฎหมายที่เป็นเครื่องมือของรัฐควบคุมในสังคม:

มุมมองเชิงลบและเชิงบวก.”วารสารนิติศาสตร์และสังคมท้องถิ่น (2562) : 3(1), 32.

สำนักงานกิจการยุติธรรม. ภัยเงียบบนโซเซียล “การลวนลามทางเพศบนโลกออนไลน์” [ออนไลน์].

เข้าถึงได้จาก : <https://justicechannel.org/read/cyber-sexual-harassment>, 2564.